

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Vojtěcha Šimíčka (soudce zpravodaj), soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty ve věci žalobkyně: **M. G.**, zastoupené advokátem Mgr. Petrem Václavkem, Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2025, čj. OAM-856/BE-BE01-VL11-Z-2025, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 28. 8. 2025, čj. 53 A 4/2025-13,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Dne 22. 1. 2025 provedla hlídka cizinecké policie kontrolu v nemocnici v Pardubicích, ve které byla žalobkyně toho času hospitalizována. Žalobkyně na výzvu policie předložila cestovní doklad vydaný na jinou osobu. Po opětovné výzvě sdělila žalobkyně policii své pravé jméno, vlastní cestovní pas však policii nepředložila. Lustrací bylo zjištěno, že žalobkyně v České republice do 29. 4. 2023 pobývala na základě zaměstnanecké karty. Dále bylo zjištěno, že Francie od 17. 11. 2023 eviduje žalobkyni v informačním systému jako občanku třetí země, které byl zakázán vstup a pobyt na území členských států. Správní orgán proto dne 30. 1. 2025 s žalobkyní zahájil řízení o správním vyhoštění. Téhož dne správní orgán vydal rozhodnutí o uložení zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (*zákon o pobytu cizinců*) – povinnosti zdržovat se na udané adrese místa pobytu. Žalobkyně však svou povinnost několikrát porušila. Následně proto byla policií zajištěna podle § 124 odst. 1 písm. b) a d) zákona o pobytu cizinců. Den na to požádala v zařízení pro zajištění cizinců (ZZC) o mezinárodní ochranu. Žalovaný následně v záhlaví označeným rozhodnutím žalobkyni zajistil podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (*zákon o azylu*). Toto rozhodnutí žalobkyně napadla žalobou u Krajského soudu v Praze, který žalobu zamítl.

[2] Rozsudek krajského soudu žalobkyně (*stěžovatelka*) napadla kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1. písm. a), b), d) s. ř. s. Podle stěžovatelky se krajský soud

nevypořádal se všemi jejími námitkami. Přestože je rozhodnutí o „přezajištění“ dle zákona o azylu prvním úkonem ve věci, je správní orgán povinen zjišťovat relevantní skutkové okolnosti i před zahájením správního řízení (viz § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu). Stěžovatelka se správním orgánem v průběhu řízení spolupracovala a snažila se dodržovat uložená zvláštní opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný prý nezjišťoval okolnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany a do dnešního dne v tomto řízení neprovedl se stěžovatelkou pohovor. Je povinnost žalovaného při rozhodování o omezení osobní svobody vyvinout maximální úsilí ke zjištění skutečností, které svědčí proti takovému postupu. Zajištění totiž představuje prostředek *ultima ratio* a stěžovatelka se domnívá, že zajištění v jejím případě není na místě – na území České republiky má adresu, známé a před státními orgány se neskrývá. Na území ČR nadto nevstoupila neoprávněně, naopak zde v minulosti pobytové oprávnění měla. Žalovaný i krajský soud údajně přikládají vyšší váhu skutečnostem svědčícím v její neprospěch. Žádost o mezinárodní ochranu prý nebyla účelová a stěžovatelka ji nepodala již dříve, neboť ji považovala za poslední možnost. Skutečnost, že požádala o mezinárodní ochranu až poté, co byla do ZZC umístěna na základě rozhodnutí policie, prý nemůže představovat jediný či stěžejní důvod pro zajištění dle zákona o azylu.

[3] *Žalovaný* ve vyjádření ke kasační stížnosti tvrdí, že z rozhodnutí o zajištění je zřejmé, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu lze v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o mezinárodní ochranu v přijímacím středisku nebo v ZZC, pokud nelze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, jestliže byla žádost podána v ZZC a existují oprávněné důvody se domnívat, že byla podána s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkácího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do zahraničí, nebo je pozdržet, ačkoliv ji mohl podat dříve. Na základě skutečností zjištěných o stěžovatelce dospěl správní orgán k závěru, že existuje důvodné podezření, že se bude vyhýbat vycestování z České republiky, a že podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo v jejím případě zapříčiněno pouze snahou vyhnout se vyhoštění. Z důvodu jejího předešlého jednání by mírnější donucovací opatření ve formě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z území bylo zcela nedostačující a neúčinné. Proto přistoupil k jejímu zajištění a navrhl, aby NSS kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, případně ji zamítl jako nedůvodnou.

[4] Ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se NSS po posouzení přípustnosti zabývá otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, odmítne ji jako nepřijatelnou. V souladu s ustálenou judikaturou se o přijatelnou kasační stížnost může jednat, 1) dotýká-li se právních otázek, které judikatura NSS dosud neřešila plně nebo vůbec; 2) řeší-li judikatura sporné právní otázky rozdílně; 3) je-li třeba změnit judikaturu; anebo 4) dopustil-li se krajský soud zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[5] Nejdříve se NSS zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Byla-li by totiž tato námitka důvodná, mohlo by se jednat o důvod přijatelnosti ve smyslu zásadního pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky a NSS by napadený rozsudek zrušil bez dalšího.

pokračování

[6] K takovému závěru však soud nedospěl. Napadený rozsudek shledal přezkoumatelným, neboť krajský soud se vypořádal se všemi námitkami, které stěžovatelka v řízení uplatnila. Posoudil splnění podmínek pro zajištění a řádně reagoval na její tvrzení o údajné nedostatečnosti zjištěného skutkového stavu i na pochybnosti o zákonnosti samotného zajištění jakožto prostředku omezujícího svobodu stěžovatelky.

[7] NSS dále připomíná, že je především na samotné stěžovatelce, aby soudu poskytla přesvědčivou argumentaci právě k otázce přijatelnosti kasační stížnosti – tedy aby uvedla důvody, pro které kasační stížnost přesahuje její vlastní zájmy a pro které se jí soud má věcně zabývat. Stěžovatelka přijatelnost kasační stížnosti dovozuje z toho, že napadený rozsudek má v důsledku pochybení krajského soudu zcela zásadní dopad do jejího hmotněprávního postavení – zajištění podle ní představuje nejen „prostý“ zásah do některého z veřejných subjektivních práv, ale zejména zásah do práva na osobní svobodu dle čl. 8 Listiny základních práv a svobod. Zásadním argumentem v tomto ohledu je skutečnost, že před rozhodnutím o zajištění podle zákona o azylu nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Pochybení krajského soudu spatřuje rovněž v tom, že nevysvětlil, do jaké míry se v řízení aplikuje § 3 správního řádu (zásada materiální pravdy).

[8] Stěžovatelka nicméně neuvádí, jaké konkrétní skutečnosti měl žalovaný zjišťovat (viz bod 18 napadeného rozsudku krajského soudu) a z čeho tedy vyplývá rozpor s § 3 správního řádu. Při rozhodování o zajištění podle zákona o azylu je žalovaný povinen vycházet z dostatečných podkladů; povinnost vyplývající z § 3 správního řádu se tedy vztahuje i na tento typ rozhodnutí (viz rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2017, čj. 5 Azs 80/2017-27, ve kterém soud obdobnou námitku věcně vypořádal). Krajský soud aplikaci tohoto ustanovení nijak nezpochybnil, pouze uzavřel, že žalovaný v daném případě dostal své povinnosti a zjistil dostatek potřebných informací pro rozhodnutí (viz bod 18 rozsudku). Z rozhodnutí žalovaného i krajského soudu je tak zjevné, že žalovaný postupoval v souladu s § 3 správního řádu, byť toto ustanovení výslovně nezmínil.

[9] Stěžovatelka přitom nekonkretizuje, v čem měla být skutková zjištění žalovaného nedostatečná, ani neuvádí, jaké další skutečnosti měl zjišťovat. Tvrdí sice, že žalovaný i krajský soud přikládali větší váhu okolnostem svědčícím v její neprospěch, nicméně nepředkládá žádné konkrétní okolnosti, které by hovořily v její prospěch. Pouze obecně zmiňuje, že se správními orgány spolupracovala a snažila se dodržovat zvláštní opatření podle zákona o pobytu cizinců. Tuto spolupráci však nijak blíže nespecifikuje. Ze správního spisu přitom plyne, že stěžovatelka stanovená opatření nerespektovala, neboť se opakovaně nezdržovala na určené adrese ve stanovených časech. Krajský soud podrobně posoudil naplnění jednotlivých podmínek pro zajištění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti případu. Přitom dospěl k závěru, že není pravdivé tvrzení stěžovatelky, že jediným důvodem zajištění byla skutečnost, že o mezinárodní ochranu požádala až po zajištění policií. Naopak, žalovaný zohlednil pobytovou historii stěžovatelky, zejména nelegální pobyt ve Francii, odkud byla vyhoštěna, a také následný nelegální pobyt v České republice, kde se prokazovala cizími doklady. Žalovaný posoudil rovněž možnost uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu a stanovil dobu trvání zajištění; těmito otázkami se zabýval rovněž krajský soud.

[10] Lze proto na základě shora uvedeného uzavřít, že v řízení nevyvstala žádná právní otázka, která by nebyla dosud v judikatuře NSS řešena, ani otázka, jež by vyžadovala sjednocení či změnu dosavadní judikatury. Krajský soud se nedopustil ani pochybení, které by mohlo mít zásadní dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky. Správní orgány

zjistily veškeré rozhodné skutečnosti potřebné pro rozhodnutí o zajištění podle zákona o azylu a rozhodnutí o zajištění bylo přezkoumatelným způsobem odůvodněno. Jelikož kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, NSS ji podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[11] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v posuzované věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. listopadu 2025

Vojtěch Šimíček
předseda senátu